

Ur-Baptistisk Pingst brev 115

Maranata, med väckelse som syfte – del 1

Trots avfälligt tillstånd under åren 1963–1968, kunde jag ändå inte låta bli att då och då söka mig till kristna väckelsemöten. Säkert var det Gud som inte släppte taget om en som han gett sin heliga kallelse till. Fast Guds verkan var inget jag tillstod eller ville veta av i mitt liv då. I inga andra sammanhang än möten som hölls av Maranata (arameiska i Bibelns NT, ett anrop om Herrens tillkommelse, jfr. 1 Kor.16:22) kände jag mig passa in och trivas. Det fanns en väckelseluft som inbegrep frihet och originalitet. Sången och musiken var det full fart på och evangelistgåvan lyste om predikanterna. Många av oss som kom och gick på dessa möten, och då tänker jag för min del särskilt på Maranatomöten i Rigoletto (Folkets Hus) i Jönköping, var syndare mer än fromma.

Den väckelse som uppstod i Jönköping genom Maranata med över 500 frälsta, går inte att teologiskt kritisera bort som enbart ett "känslomässigt" fenomen, även om det måste konstateras att det blossade upp mänskliga beteende ibland. Att Maranatarörelsen kom att svara upp mot ett förnyelse- och väckelsebehov, är ingen tillrättalagd historik efteråt utan behöver bedömas med respekt. Som ett exempel blev min faster Margit frälst på en tältserie i Nya Hjälmseyd som Maranata höll i slutet på 1960-talet. Man får ju också lägga märke till att det genom några av den aktuella tidens "evangelister", så småningom bl.a. uppstod hjälporganisationen Hoppets Stjärna, Evangeliska Pionjärmissionen, Trosnistan's Tältmission och Duveskogs Resebyrå.

Äntligen har den med mest och bäst samlad kunskap om Maranata under den ovan aktuella tiden, gett ut en bok med titeln "Så här var det" – nämligen den världskände Hönöfödde evangelisten Donald Bergagård (Semnos förlag 2017). Även om det Donald Bergagård skriver är personligt färgat, är det ändå taget direkt inifrån Maranatarörelsens uppkomst och dåtida verksamhet i Sverige. Maranata lever fortfarande kvar och ger ut tidningen Midnattsropet. Bergagård uttrycker det på sidan 145: "Det finns en helt ny generation som fortfarande är trogna Maranataförsamlingen i huvudstaden och brinner för människors frälsning."

Men nu citerar jag ur boken från historien (sidan 134): "Alla nya församlingar i Sverige, som delade gemenskap med oss, kallades för ortnamnet och sedan Fria Församling. I Jönköping kallades vi således Jönköpings Fria Församling. I Jönköping hade vi ibland samtalat om att byta namn på församlingen till Maranata. Det var ju det vi var, om man skulle jämföra med mötesstil och mycket av den förkunnelse som präglade Maran Ata-församlingarna i Norge."

Fortsätter med citat från sidan 137: "I Sverige var det uttrycket inte så vanligt och inte så känt. Men i Norge kände man till detta genom att Pingströrelsens sångbok hette Maran Ata. Maranatha hette också den församling som Åge Samuelsson besökte i Brooklyn, New York. Troligtvis fick han därför idén till församlingsnamnet vid ett besök där. Så det blev namnet på den församling han startade i Skien, Norge. Så långt jag känner till hade ingen församling i Skandinavien tagit detta namn tidigare. För min del ansåg jag att namnet var unikt och framför allt hade det mening, ett budskap om Jesus och att han ska komma tillbaka för att hämta sitt folk till himlen. Enligt de uppgifter jag fått del av betyder marana ta 'du vår Herre

kom´ och Maran Ata ´Herren kommer´. På engelska skriver man Maranatha (Herren kommer). Det stavas annorlunda i olika översättningar. Men det är känt att man hälsade varandra i den första kristna tiden med just maranata och påminde varandra om att Herren ska komma. Det var ju detta budskap som vi upplevde att Herren ville föra fram i den tiden likaväl som nu. Ja, faktum är ju att det är än mer angeläget nu då vi ser ännu fler tecken på att Jesu tillkommelse snart ska äga rum. Därför präglade detta både förkunnelsen och sångerna. Själv har jag skrivit två sånger med just uttrycket maranata, en på 80-talet och en på 90-talet. Det budskapet lever fortfarande. Att sedan andra församlingar också antog detta som namn berodde säkert till stor del på namnets innebörd. Att man också ville identifiera sig med den väckelserörelse som man var en del av, är nog ganska så självskrivet. Det behövde inte betyda att vi skulle bli ett organiserat samfund med en ledare på toppen.”

Citerar vidare från sidan 140: ”Jag tror fortfarande på att den fria, självständiga församlingen ska vara det redskap, genom vilket vi alla ska verka, så långt resurser och vilja finns. Pastor och församlingsledning har ett stort ansvar här. Men en pastor och församlingsledning, styrelse och äldstekår är alla människor med sina begränsningar. Då kan det uppstå en situation när dessa inte är redo att se en väg för ett nytt initiativ, eftersom en församling många gånger har begränsade ekonomiska resurser. I den situationen menar jag att det måste finnas möjlighet för den som fått en vision från Gud att gå vidare under andra former. Detta har ju visat sig vara en möjlighet i många sammanhang genom åren. Anders B Andersson blev nu pastor efter mig i Maranataförsamlingen, Jönköping. Jag tillhörde församlingen och reste som evangelist i Skandinavien. Församlingen var engagerad i den del missionsuppdrag. Jag kom med förslag att understödja infödda evangelister i Kenya och Uganda. ´Det kan vi inte nu´, var Anders B Anderssons svar, ´men om du känner för det, så känn dig fri att ta det initiativet´. Det gjorde jag och så bildade vi Väckelsenytts Missionsarbete, via den tidning som jag var ansvarig utgivare för. På det sättet kunde dessa behövande infödda evangelister få ett understöd. Vi underhöll ganska många under flera år i dessa länder.”

Till slut en ytterligare egen upplevelse från den aktuella Maranatatiden: Året var 1966 och det var sommar och jag var 20 år. Trots min avfällighet gjorde jag vapenfri värnplikt inom brand- och ambulanstjänst i Borlänge. Under natten hade jag druckit mängder av alkohol. Bakfull och med sönderryckt skepparjacka kom jag gående i centrala Borlänge vid 10-tiden en söndag förmiddag. Mot mig kommer en ung flicka, något yngre än mig som jag bedömde det. När vi precis möts, stannar hon till och säger till mig: ´Det finns ett bättre liv att leva. Välkommen till Maranatas tältmöten. Jag är på väg dit nu´. Jag följde inte med henne till förmiddagens möte, men jag gick faktiskt på ett par möten i tältet i veckan därefter. Flickan var där. Talare och sångare i tältserien var bl.a., som jag minns det: Erik Gunnar Eriksson, Berta Svensson och Arne Imsen. Flickans frimodighet måste varit den helige Andes verk i henne. För Gud hade koll på var den ”förlorade sonen” fanns någonstans i det ”främmande” och hade det. Flickan hälsade från honom utan att hon kanske var medveten om hur det ringde hos mig, även om det skulle dröja till den 23 september 1968 – innan jag på grund av Guds envisa och märkliga nåd – tog vara på signalen och ”kom hem” och in i kallelsen igen.

”Kom”-hälsningar från Sigvard Svärd!